

Bozók Ferenc

Álomszonett

Az este szárnyas ablakát kitarja,
szelíd szurokhuzatba mártja testem,
s ha öntudatlan ájulásba estem
az álom áthúz egy lomhább világba.

Dzsuang Dszi ősz fejére lepke röppen.
Már nem tudom, ki álmodik, s mi álom.
Halott barátom újra itt találok.
Pár furcsaság, min álmodó ledöbben.

Az álom oly szeszélyes, illanékony:
van úgy, hogy torkomat szorítja démon,
vagy épp idilli környezetbe ringat.

Ki érti, mondd, az innenit, s a túlit?
A lét ködös bizonytalanba bújjik.
Egykor talán megértjük álmainkat?

Szonett az elmúlásról

Kozmosz-legeltetés csupán e pornyi lét?
Élünk. A Létbe fújva szállunk, mint a por,
miként a pillanat-faragta füstszobor.
Balettozunk a légben, mint a tollpihék.

Matériámban élve nem vagyok szabad.
Szorong a test az űrbe rántva, és vacog,
s az énemről, miben nagyon magam vagyok,
nem én vagyok, ki dönt, hogy itt meddig marad.

A hit talán segít. De mégsem érted,
hogyan tovább, ha véget ér a léted,
s miért a vég, a végtelenbe lökve?

Miként a sztreccsnadrág, feszeng a testem,
mert testemet kinőtte már a lelkem,
kibújna és a végtelenbe szökne.